Agustí Giralt Anales

LA TERTÚLIA

Liada Nacional

Correcció: Isabel Illa Saún

Fotografies: Lluc Miralles

Maquetació: Carme Illa Saún

Editat per: Liada Nacional

www.liadanacional.blogspot.com

Dipòsit Legal ?????

Primera edició: setembre 2015

Imprès a: ?????

A Ferran Puig, funcionari amb doble vida.

UN PRÒLEG...PER CATALUNYA

Al meu entorn, entre els meus amics, la gent del meu barri i, en definitiva, entre la gent que m'estimo, hi ha un músic que ha publicat un disc i que segueix fent cançons de forma compulsiva; una periodista que treballa en un fals documental musical pel seu compte; una colla d'activistes a un projecte comunitari que s'està convertint en l'esperança i la referència de Barcelona; un historiador que va ser líder de vendes durant setmanes amb el seu primer llibre; una arquitecta i escultora que ha guanyat un premi a nivell estatal i que aviat tindrà alguna obra al carrer; un fotògraf finalista del World Press Foto, un cuiner habitual de les pàgines del Time Out i de les ressenyes de La Vanguardia, i una colla de genis de l'audiovisual i el disseny gràfic capaços de convertir en realitat totes les idees o imatges que els creuen pel cap.

A ells no els calen discursos parlant d'emprenedoria. Tenen preparació, talent i empenta de sobres. Però quines oportunitats dóna el nostre país? Només us diré que pocs d'ells viuen de l'ofici

pel qual s'han preparat durant anys, uns camps en els quals tots destaquen, i que només els més afortunats són una mica més que mileuristes. Què han fet malament? Res, només no acceptar els destins anodins que els gestors de les nostres vides els havien reservat, només intentar fer coses noves a un país que han fet mediocre, i en el qual miris on miris sempre acabes veient les mateixes cares.

Per això aquesta petita obra, que vaig escriure per fer temps a les cafeteries del Gòtic abans d'entrar a la meva antiga feina precària, precaritzada per cert per l'Ajuntament de Barcelona, va dedicada a tots ells. A ells i a tots els companys de la companyia Liada Nacional, un grup de gent que fem teatre amb un objectiu pertinaç, rebel i indòmit. És a dir, fem teatre perquè ens dóna la gana, per divertir-nos, per passar-ho bé, per reflexionar i per tenir l'ocasió de riure un cop a la setmana de tots aquells que es riuen de nosaltres cada dia i a cada moment.

PERSONATGES

MAJORDOM

PERE GÜELL, president de la Llotja de Comerç

FRANCESC MUNTADAS, president del Foment Industrial

SEBASTIÀ MUNTANER, president de la Plataforma d'Industrials

JORDI MUNTANER, president del FC Laietà

JOAQUIM FERRER, president del Reial Club Deportiu Estatal

FERRAN PINÒS, president del Tenis Laietà i del diari Per Davant

MANEL QUINTANA, president del Club Natació Laietà

ORIOL PUIG, president del Club Excursionista Nacional

JOAN MUNTADAS, president de l'Ateneu Laietà

JAUME GÜELL, president de l'Orfeó Nacional

LUIS DE CARDONA, president de la Reunión Eqüestre

PERIODISTES

PRIMER ACTE

ESCENA 1

MANEL, MAJORDOM, ORIOL, PERE i JOAN

Seu de la Llotja de Comerç, al hall d'una casa burgesa. A l'esquerra, una tauleta amb un telèfon antic i alguns diaris. Al centre de l'escena, dues butaques clàssiques. Tanca l'espai una llibreria amb volums antics, el quadre d'un prohom de la indústria i un rellotge de paret. Sona una melodiosa cançó dels anys vint fins que es veu interrompuda per un timbre impertinent. El majordom creua l'escena d'esquerra a dreta i s'escolta com obre la porta. Entra Manel Quintana.

MAJORDOM: Endavant, senyor. Si m'acompanya anirem fins al hall. El senyor no ha arribat encara, però ho farà en breu.

MANEL: No pateixi, ja l'espero.

El majordom marxa i Manel seu a una de les dues butaques. Espera nerviós, s'aixeca i passeja mentre mira els llibres, els diaris i la resta d'elements. Agafa un llibre vell amb cura extrema i l'obre. Amb el gest es

remou la pols i Manel estornuda, tacant-se les mans. Exaltat, busca alguna cosa amb què netejar-se i agafa un diari. Seu a la butaca i comença a netejar-se amb el diari quan sona el timbre i l'estrèpit espanta Manel, que llença el diari fent un bunyol.

Entra el majordom que, estranyat, es mira Manel tranquil·lament assegut a la butaca i l'enorme bola de paper de diari enmig de la sala; s'ajup per agafar la bola i nota que a la bola de paper hi ha un enorme moc enganxat. El majordom intenta aguantar la sensació de fàstic mentre es dirigeix a la porta. Obre i entra Oriol Puig. Durant la resta de l'escena el majordom portarà la bola de paper amb ell intentant evitar que la vegi el nou convidat.

MAJORDOM: Si vol esperar aquí al senyor?

ORIOL: Encantat, jove. Molt amable.

Oriol ofereix la mà efusivament al majordom, que, per un moment, es mira la seva mà i subtilment evita l'encaixada.

El majordom creua la sala i de cua d'ull mira Manel amb ràbia continguda, qui

s'avergonyeix.

ORIOL: Bon dia, company -*saludant el Manel efusivament*- Oriol Puig, president del Centre Excursionista Nacional. Tu deus ser el nou, oi?

MANEL: Sí, Manel Quintana, president del Club Natació Laietà.

ORIOL: Ostres noi, abans que res el meu condol. Caram, quina tragèdia, eh?. Quan vaig escoltar que havia mort el senyor Ramon, l'antic president del vostre club vaig pensar... Manoi!

MANEL: Sí, va ser un cop molt colpidor per a tots els que el coneixíem. Una mort tan jove...

ORIOL: Pobre home, ofegat a la piscina del creuer... caratsus.

MANEL: Sí, la mort més tràgica que el president d'un club de natació pot tenir.

ORIOL: Però ja diuen "Descansa Anton, que el que es queda ja es compon"

MANEL: Perdó?

ORIOL: Què la vida continua noi! I aquí

estem un cop més, com cada dos mesos, reunits per La Tertúlia.

MANEL: Sí, vaig rebre la trucada de Pere Güell per convidar-me el mateix dia del meu nomenament, però si em permet la confessió encara no tinc gaire clar en què consisteix... La Tertúlia.

ORIOL: Oh, però parla'm de tu, que no m'acabaré d'acostumar mai al vostè. Ah, La Tertúlia, la trobada dels prohoms de la nostra societat, dels puntals del nostre país. Sens dubte una trobada altruista, per a tots aquells que, com vostè i com jo estem preocupats pel futur de la nostra nació i pel seu progrés. Ja sap, oi? Si no treballes la vinya pel març, poc vi beuràs -*Oriol fa un silenci solemne mentre Manel se'l mira sense entendre res*-. Els presidents de les principals entitats esportives, culturals i econòmiques del país, tots reunits, coordinats, com un sol home, implicats en el futur del país amb una única idea, treballar per Catalunya! Per portar endavant els somnis dels nostres pares i aconseguir així el futur que es mereixen els nostres fills! I defensar els nostres interessos, els de la terra.

A mesura que progressa el discurs d'Oriol cada cop es mostra més solemne, fins a resultar pedant.

Quan Pere acaba el poema Manel aplaudeix efusivament.

Entra a la sala Pere Güell acompanyat per Joan Muntadas. Mantenen una conversa que ve del carrer. Fascinats per la conversa creuen per davant dels altres dos personatges sense veure'ls.

Escolta, Espanya
la veu d'un fill que parla en llengua
no castellana: parlo en la llengua
que m'ha donat
la terra aspra.
En aquesta llengua
pocs t'han parlat;
en altra, massa...

JOAN: I, vet aquí company Pere, com vaig tindre la idea de transportar el projecte Cerdà als poblats berbers del Sahel.

PERE: Un cop més, amic Joan, els teus coneixements em tornen a sorprendre.

JOAN: Res, res, company, tot està inventat ja! El cub atmosfèric!

Oriol i Manel giren, intentant saludar als nous. Però aquests, capficats en la conversa els esquiven.

JOAN: Recordeu el Cardo i el Decumanus, amic!

PERE: Fascinant!

JOAN: La quadratura del cercle, el número auri!

PERE: Exacte, exacte!

ORIOL: Bon dia! -*cridant*.

PERE: Oh, bon dia, company! Disculpeu-nos, ens hem deixat emportar per l'emoció.

ORIOL: Encantat de tornar-vos a veure -*fent ostentoses encaixades de mans*-. Amics meus, us presento el nostre nou company, Manel Quintana, president del Club Natació Laietà.

MANEL: Encantat.

JOAN: Joan Muntadas, president de

l'Ateneu Laietà.

MANEL: Encantat.

PERE: Benvinguts tots a la seu de la Llotja de Comerç. Espero que us sentiu com a casa vostra.

TOTS: Gràcies.

Tots resten en un silenci tens.

PERE: Si us sembla bé, mentre esperem que vinguin la resta de participants farem un brindis -*dirigint-se al majordom*- Òscar si us plau, el millor xampany que tinguem.

El majordom marxa i torna amb una ampolla de xampany. Pere el veu de lluny i corre esverat a aturar-lo.

PERE: *En apart*- Aquesta no! De les barates!

El majordom marxa. De lluny s'escolta el so del tap d'una ampolla de xampany i de bombolles. El majordom torna duent una safata amb quatre copes.

PERE: I ara, companys, us proposo un brindis.

Tots agafen les copes i les alcen.

PERE: Per La Tertúlia, o, el que és el mateix... per Catalunya!

Brinden tots, beuen i, tots, tret de Pere, escupen el xampany amb fàstic.

TELÓ

Després de tancar-se el teló s'escolta la sintonia d'uns informatius de ràdio i a continuació una noticia.

LOCUTOR DE RÀDIO (VEU): El mar serà la darrera llar de Ramon Miralpeix, el president del Club Natació Laietà. Avui familiars i amics hi han dipositat les cendres de Miralpeix, que recordem, va morir dilluns en estranyes circumstàncies quan navegava en el seu iot pel mar Mediterrani.

Ramon Miralpeix va arribar a la presidència del club l'any 2003. Des de llavors ha consagrat la seva vida a l'esport.

Escoltem ara Manel Quintana sobre qui ha recaigut la responsabilitat de

substituir al senyor Miralpeix en el càrrec de president del Club Natació Laietà.

MANEL QUINTANA (VEU): Encara amb el dolor del moment present he assumit la presidència del club amb la voluntat de seguir la tasca del senyor Ramon. Són moments difícils en que em consola pensar que el senyor Ramon va morir a prop del que més va estimar.

LOCUTOR DE RÀDIO (VEU): L'any 2011 va presidir el consorci que va impulsar la celebració del mundial de natació a la ciutat i el 2012 va treballar com assessor adscrit en la celebració de l'Europeu de Waterpolo.

Escoltem també Xavier Margalló, l'alcalde de la ciutat, qui també ha tingut unes paraules per elogiar la figura del senyor Miralpeix.

XAVIER MARGALLÓ (VEU): La ciutat recordarà a Ramón Miralpeix com el que va ser, un ciutadà exemplar, que va dedicar el seu temps de forma altruista a la nostra ciutat i a l'esport que tant estimava, la natació.

LOCUTOR DE RÀDIO (VEU): Les principals

entitats del país han lamentat la pèrdua i han destacat el buit que queda en el teixit associatiu.

Us deixem amb unes paraules que el senyor Miralpeix va dirigir en el seu darrer viatge de negocis a Russia, país amb el que sempre va treballar estrenyent els llaços.

RAMON MIRALPEIX (VEU): La vida és com una muntanya russa, amb pujades, baixades i moltes corbes.

ESCENA 2

FRANCESC, SEBASTIÀ, JORDI, JOAQUIM, FERRAN, JAUME, LUIS, PERE, MANEL i ORIOL.

Estem a la mateixa sala. Sobre la taula central es poden veure algunes copes més, totes intactes. Ha arribat la resta de convidats. Es troben tots a la sala, tret de Pere, Manel i Oriol.

LUIS: Ahora que nuestros compañeros han salido a visitar el resto de la sede... Y como veo que ninguno está dispuesto a ser sincero, pese a que todos lo estén pensando, permítanme que abra las hostilidades. ¡El nuevo es imbécil!

Tots riuen.

JORDI: Un vot de confiança, senyors! Acaba d'arribar.

JAUME: Sí, un vot de confiança... En qualsevol cas, no pot ser més imbècil que el seu antecessor.

LUIS: Sólo digo que sólo un paria sería puntual a una reunión como la nuestra.

SEBASTIÀ: Senyors, no oblidem el motiu

pel qual estem aquí.

LUÍS: Por supuesto, ¡por Cataluña!

JORDI: Exacte, company, hem de poder vendre la nostra pàtria al món i aconseguir que Catalunya sigui una marca de prestigi, que atregui indústries, inversors, capital, turistes... I quin millor ambaixador de la nostra pàtria al món que el club que tinc l'honor de presidir, el Futbol Club Laietà!

Amb solemnitat.

JORDI: Per això, companys, per tenir un equip fort que representi una pàtria forta... Us demano que m'ajudeu... en la requalificació dels terrenys de l'antic estadi. Una requalificació que ens assegurarà els calés suficients per futures tardes de glòria, pel Laietà i per Catalunya!

FERRAN: Amic Jordi, com a president dels clubs de Tenis i Polo Laietans, clubs germans al teu, ja saps que pots comptar amb el meu suport. Però, és més, com a propietari del principal diari del país, "Per davant", i de la capçalera esportiva "Sport Laietà", saps que tens les nostres

planes al servei dels teus interessos. Què dic, teus!? Els interessos de Catalunya!

JOAQUIM: M'alegra escoltar això, perquè el club que jo represento, el Reial Club Deportiu Estatal...

Tots l'ignoren i comencen una animada conversa.

JOAN: Bé, senyors, aprofito la avinentesa per presentar-vos la nova fundació que des de l'entitat que represento, l'Ateneu Laietà, hem impulsat: la Fundació Laietània.

FRANCESC: Així que ja tens la teva?

Joan el mira inquisitivament.

JOAN: Què vols dir amb això de "la teva"?

FRANCESC: M'has entès perfectament, germà. Aquí tothom té la seva fundació, no ens has de vendre cap moto, tots sabem com funciona això...

JOAN: Estimat germà, explica't millor, si us plau.

FRANCESC: Mira, el company Sebastià, per exemple, té la Fundació Pàtria i

Progrés; en Jordi, la Fundació Futbol Laietà; en Ferran, la Fundació Futur, i en Luis la Fundación España. Com ho farien, sinó, per demanar subvencions, com desgravarien, com podrien blanquejar... *-Francesc esclata en una rialla.*

Tots s'indignen i s'abraonen sobre ell, cridant ultratjats. Luis pren la paraula i tots es comencen a moure per la sala.

LUIS: Oye, no consentiré que se viertan estas calumnias sobre nosotros. Atacándonos así estás atacando a nuestras entidades y a todo lo que representan: Cataluña.

JOAN: I, que jo sàpiga, cap de nosaltres està als patronats de cap d'aquestes fundacions que, segons tu, són nostres.

TOTS: Exacte!

FRANCESC: *En apart-* Per suposat, això és el punt clau, no aparèixer mai relacionat enlloc.

Entren Pere, Manel i Oriol i tot torna a la normalitat.

PERE: Senyors, ja hi som tots.

LUIS: Bueno, aún nos falta la sombra.

JORDI: No, però si en Joaquim sí que hi és, oi?

JOAQUIM: Senyors! Com a representant del segon club del país no puc permetre que...

MANEL: *Tallant el Joaquim i dirigint-se al Luis-* Perdona, però què vols dir amb això de la "sombra"?

LUIS: Aún falta Antonio, mi hermano, pero no me atrevo a decir que falta una persona, ya que para ser persona se necesita iniciativa y decisión, dos características de las que carece mi hermano, siempre perfecto, políticamente correcto, bien relacionado, siempre ejerciendo de Presidente del Círculo Operístico. Mi hermano ha sido y sigue siendo el hijo perfecto, la sombra de nuestro padre.

FRANCESC: En el fons tu ets com jo, Luis, som uns "enfants terribles".

PERE: Bé, companys, per l'hora que és crec que podríem anar passant al menjador. Tots som homes molt ocupats i les nostres agendes no tenen pietat.

LUIS: No os preocupéis, yo le llamaré.

PERE: Doncs si m'acompanyeu entrarem al menjador. Espero que porteu gana, estimats companys, que he fet preparar unes autèntiques delícies.

Tots es miren i en silenci fan gestos burletes.

Poc a poc van sortint i queden en Manel i en Francesc endarrerits. En Francesc atura el Manel dissimuladament.

FRANCESC: Imagino que hauràs dinat, oi?

MANEL: Bé, a això venim, no?

FRANCESC: Oh, company, si cal saber una cosa sobre La Tertúlia és que, quan ens reunim a la Llotja de Comerç, cal dinar abans.

MANEL: Què no serà bo, el dinar?

FRANCESC: No crec que els Déus a l'Olimp tinguessin delícies millors.

MANEL: I això?

FRANCESC: Bo, ho és molt, però encara és més escàs. Pensa que en Pere va fer

comprar una vaixella més petita per tal que no veiéssim tant blanc davant nostre.

MANEL: No serà tant! Sembla un bon home, en Pere.

FRANCESC: I tant, i tant, però si existís una confraria de la Verge del Puny ell en seria el confrare major. Potser fins i tot la pròpia verge.

MANEL: Bé, anem passant i ja ho trobarem.

FRANCESC: Sí, bé; si conserves la vista potser sí que ho acabes trobant... Jo, per si de cas, m'he fet preparar uns peus de porc a casa per quan torni -*Mentre es pica la panxa.*

TELÓ

ESCENA 3

FRANCESC, SEBASTIÀ, JORDI, JOAQUIM, FERRAN, JAUME, LUIS, PERE, MANEL, ORIOL i MAJORDOM.

Es troben tots al menjador, asseguts al voltant de la taula. Al mig de la sala, el majordom amb una safata s'emporta els darrers plats, gots i coberts.

PERE: Uf! Crec que no podria menjar més encara que volgués.

FRANCESC: *En apart als altres*- Segur, encara que vogués, no ha sobrat res...

Tots es miren.

JAUME: Felicita el cuiner de part nostra, Pere.

PERE: Així ho faré, senyors. Si em disculpeu, aniré a demanar que ens portin els cafès.

JAUME: I els licors!

PERE: I els licors, i els licors...

Pere s'aixeca i marxa.

JAUME: Sí, ja cal que el feliciti, el cuiner

és tot un mestre...

MANEL: Un mestre? Voleu dir?

JAUME: I tant! Un mestre de la física subatòmica.

Tots riuen.

SEBASTIÀ: Bé, senyors, aprofitant que estem tots aquí, jo voldria tractar un tema que pot ser del nostre benefici. Què dic, del nostre benefici! Del benefici de la ciutat!

JAUME: Digues, Sebastià.

SEBASTIÀ: Ja fa vint anys dels Jocs Olímpics.

JORDI: Quin gran moment! Tots vàrem omplir... *-fa el gest de ficar-se les mans a les butxaques, però Jaume el talla.*

JAUME: Els carrers! Vàrem omplir els carrers de turistes.

SEBASTIÀ: Doncs bé, els assessors de la nostra Plataforma d'Industrials han fet un estudi *-treu un dossier de moltes pàgines-* que detalla els beneficis que ens podria comportar un nou esdeveniment

d'aquesta magnitud. -*Sebastià deixa caure el dossier sobre la taula fent molt d'estrèpit.*

JAUME: Però de que estàs parlant? D'una exposició universal? D'un fòrum? D'uns nous Jocs Olímpics d'estiu?

SEBASTIÀ: No, senyors. La nostra ciutat ja ha viscut aquests esdeveniments. Hem de cercar noves vies i, des de la nostra Plataforma, creiem que el millor serien unes olimpíades d'hivern.

MANEL: A una ciutat com la nostra?

SEBASTIÀ: Sí. Imagineu, és perfecte: platja, sol i neu.

MANEL: Bé, neu a tres hores de tren...

SEBASTIÀ: Hem de ser constructius, companys. Personalment, m'he pres la llicència de comentar-ho amb l'alcalde i el conseller d'esports i la idea els ha entusiasmat.

LUIS: Claro, todos conocemos la afición del conseller por la nieve -*tocant-se el nas.*

Tots riuen

JAUME: A l'alcalde li cal un cop d'efecte. Ja sabeu que les enquestes pronostiquen una crescuda del partit blau.

FERRAN: I l'alcalde, després de vuit anys està esperant un gran esdeveniment per tal que la gent el recordi, com l'alcalde anterior.

JAUME: I com l'altre.

JOAN: I com l'altre...

SEBASTIÀ: I tots sabem que el progrés d'una ciutat es mesura en el nombre d'esdeveniments internacionals que aquesta organitza.

JOAN: I tan sols en els dos darrers anys la nostra ciutat ha acollit els mundials d'atletisme, natació, basquet, tenis taula...

SEBASTIÀ: I els europeus de hoquei patins, waterpolo, handbol, taekwondo, pàdel, Scalextric i globus...

FERRAN: I no oblideu la Capitalitat Cultural Europea, la final de la Champions, el Parlament Mundial de les Religions, la Final de la Copa Davis, la Cimera Euromediterrània i l'any Núria

Feliu.

TOTS: Aixxx...

JOAN: Entre d'altres...

JOAQUIM: Sense oblidar que el club que represento, el Reial Club Deportiu Estatal, enguany va celebrar...

MANEL: Però... creieu que és viable?

TOTS: Cal estudiar-ho.

Sebastià reparteix uns dossiers per cadascú.

SEBASTIÀ: Senyors, també m'he permès fer un petit estudi sobre els beneficis econòmics que ens pot aportar. El trobareu a les darreres pàgines del dossier.

Manel comença a llegir detalladament tot l'extens informe mentre la resta van directament i com un sol home a la darrera pàgina. Es sorprenen pels números i comenten els uns amb els altres.

TOTS: Absolutament viable!

FRANCESC: I molt convenient!

JAUME: Un impuls a la construcció!

JORDI, JOAQUIM i FERRAN: I per l'esport!

JOAN: I per la cultura!

LUIS: Barcelona merece unas Olimpiadas de Invierno! Que no haya una pizca de nieve no debería ser una excusa y, por supuesto, no nos puede parar.

JAUME: Això és secundari, companys. Jo ja em sento més olímpic.

JOAN: Tot és possible i tot està per fer companys! -*amb gran solemnitat*.

Tots desconnecten i diuen frases inconnexes, com si estiguessin en trànsit, imaginant els guanys que poden tenir. Manel, es dedica a llegir el dossier.

FERRAN: I podríem canviar el nom a l'estació de trens i dir-li Barcelona-Pirineus.

JORDI: El club que jo represento, sense anar més lluny, té terrenys a la Cerdanya, on es podria edificar un hotel.

TOTS tret de MANEL: I tant, i tant!

JOAQUIM: Bé, i el que jo represento té uns terrenys a...

JAUME: *tallant a Joaquim*- El meu Orfeó interpretant “Muntanyes del Canigó” a la inauguració!

TOTS menys JOAQUIM i MANEL: Fresques són i regalades!

ORIOL: Milers d’esquiadors.

SEBASTIÀ: Reactivarem el sector immobiliari al Pirineu!

JOAN: Turistes, turistes!

TOTS menys MANEL: Diners, diners!

Amb la darrera frase, tots, tret de Manel, s’aixequen fent gestos relatius als diners i es queden congelats.

Torna Pere amb el majordom, que porta una safata amb cafès que el majordom anirà servint.

PERE: Gaires novetats companys?

Tots tornen a la realitat.

LUIS: Unos Juegos Olímpicos de Invierno.

PERE: Caram, els dinars copiosos porten idees productives.

Francesc: *En apart*- Si fem una regla de tres, Somàlia podria ser capdavantera en innovació i desenvolupament.

PERE: Però... ja és viable?

Sebastià li ensenya el dossier amb l’estudi de guanys.

PERE: Viable! Absolutament viable!

FRANCESC: Llàstima que només es celebrin cada quatre anys, si no en podríem celebrar un parell.

ORIOL: Uns Jocs Olímpics! Quina emoció, companys! Jo, que vaig recórrer a peu tots els Pirineus quan era jove fent tot el GR11... Però cal anar per feina, que ja se sap que quan les cabrelles es ponen a l’hora de sopar, el pastor a la muntanya ha de tornar.

PERE: Sí, quina emoció! Ja veig els complexos turístics i remuntadors del Cap de Creus a Bausen!

JOAQUIM: Companys, crec que voldríeu escoltar la meva humil opinió. Com a president del segon club del país jo crec que...

Sona un mòbil. Tots busquen compulsivament i deixen a Joaquim amb la paraula a la boca. Tots comencen a treure mòbils de les butxaques.

LUIS: ¡Mío, mío! ¿Sí? ¿Diga? Ah, sí, soy yo. Sí, sí, Antonio es mi hermano. *-En apart a la resta-* Es algo sobre el titella de mi hermano. *-Tots miren a Luís-* ¿Qué? ¿Cómo, cómo? *-Amb gran sorpresa-* ¿Podrías repetir? *-Luis penja.*

Luis busca una cadira per seure, es troba commocionat.

LUIS: ¡Dios santo! ¡Si mi padre no estuviera muerto, moriría de golpe!

PERE: Però, digues: què ha passat?

LUIS: Mi hermano, Antonio de Cardona, conde de las Huertas de San Beltrán, Grande de España y presidente del Círculo Operístico, uno de los clubs más selectos y prestigiosos de nuestra sociedad... ha sido detenido.

Sorpresa general. Tots tret de Manel i Luis busquen els mòbils i comencen a escriure missatges intentant dissimular.

MANEL: I coneixeu el motiu?

Tots miren a Manel sorpresos per la pregunta i contesten excusant-se de forma coral.

LUIS: Señores... *-Fa una pausa i tots pensen que els ha descobert enviant missatges. Rubor general-* Creo que no hacen falta comentarios.

PERE: No, és clar, tots sabem que de vegades...

JOAN: El treball pel bé comú...

JORDI: Per aconseguir el progrés i garantir el futur...

JAUME: De la nostra societat i nació...

FERRAN: Requereix arriscar les nostres impol·lutes trajectòries...

LUIS: Obviando la legalidad...

SEBASTIÀ: Tot sempre pel bé comú.

TOTS menys MANEL i SEBASTIÀ: No cal dir-ho!

MANEL: Quin greu cop per la família aleshores.

ORIOL: Per la família...

TOTS: I per Catalunya!

Sona el cant de la senyera.

TELÓ

Després de tancar-se el teló s'escolta la sintonia d'uns informatius de ràdio i a continuació una noticia.

LOCUTOR DE RÀDIO (VEU): Sol, platja i neu, aquestes són les tres cartes que la ciutat podria jugar per ser escollida seu dels Jocs Olímpics d'Hivern de 2020 . Del projecte encara no han transcendit molts detalls, però segons sembla es podria edificar un gran complex hoteler a Alp, la Cerdanya, que serviria per donar servei als esportistes.

També s'ha sabut que l'Orfeó Nacional ha rebut l'encàrrec de treballar en l'himne olímpic, inspirat en una coneguda cançó del folklore català.

Aquest matí Andreu Porta, conseller d'Esports ha fet una valoració als nostres micròfons.

ANDREU PORTA, CONSELLER D'ESPORT

(VEU): Tothom sap que el nostre és un país de neu. Ens agrada la neu i molt. I els Jocs Olímpics d'Hivern són una oportunitat per aconseguir que els Pirineu es beneficiïn de la marca “Laietana”. Entre les mesures que s'estan estudiant destaca la proposta d'impulsar una setmana blanca a tots els instituts del país.

LOCUTOR DE RÀDIO (VEU): També n'ha parlat l'alcalde Xavier Margalló avui a la presentació de la Fundació Laietana. Escoltem les seves declaracions.

XAVIER MARGALLÓ, ALCALDE (VEU): Amb els Jocs Olímpic tots omplirem... les muntanyes de turistes. I tenim l'oportunitat de reactivar el sector immobiliari i hoteler al Pirineu.

FI DEL PRIMER ACTE

SEGON ACTE

ESCENA 1

FRANCESC, SEBASTIÀ, JORDI, JOAQUIM, FERRAN, JAUME, LUIS, PERE, MANEL i ORIOL.

Es troben tots a la mateixa sala asseguts al voltant de la taula. Els cafès han sigut substituïts per alguna ampolla de licor. Sobre la taula hi ha alguna copa i piles exagerades de dossiers al costat de cadascú. Luis està dempeus i camina nerviós amunt i avall.

LUIS: No lo entiendo... El mediocre de mi hermano, ¿cabeza de una trama de corrupción? ¡Si tardó años en hablar! De pequeño sólo sabía decir “Sí”. Después, cuando aprendió a decir “Papá”, ya completó todo su vocabulario. “Sí, papá” a todas horas, en todas las situaciones.

FRANCESC: Bé, senyors, però no entrem ara en baralles fraternals. Tenim una situació complexa sobre la taula que hem de tractar convenientment, sense caure en conductes viscerals i irracionals.

LUIS: *Bramant-* ¡Idiota, es que es idiota!

PERE: Luis, si us plau, calma't.

LUIS: Lo hace para fastidiarme, para ensuciar el buen nombre de la familia, él, que lo ha tenido todo siempre. Seguro que se ha dejado coger.

Luis treu un cigarro i l'intenta encendre entre tremolors. Després l'intenta fumar però segueix tremolant i el llença.

PERE: Calma, amic meu. -*aixecant-se i intentant calmar-lo*.

LUIS: Lo siento, señores, si me disculpan... Como comprenderán debo marcharme urgentemente. Reuniré a mis asesores y abogados para preveer con qué complicaciones se puede encontrar la familia.

JOAN: No creus que seria més convenient prendre decisions en el si de La Tertúlia?

LUIS: Disculpadme, prefiero constatar personalmente el alcance de este asunto. Pero de todas formas os mantendré informados. ¿Cuento con vosotros?

TOTS: I tant! I tant!

JOAN: Com Aristòtil a Plató, Yo no necesito conversar porque adivino que ya sabes como soy . Tú me has conocido siempre.

ORIOL: Sort, company. Aquí tots tocarem ferro.

Un a un es van aixecant i es van acomiadant amb unes fortes encaixades de mans. Quan arriba a Manel, que l'espera amb la mà estesa, Luis l'esquiva. En acabat Luis marxa.

Tots resten asseguts i en silenci fins que, de cop, Ferran s'aixeca i pren la iniciativa.

FERRAN: Estimats companys, tots sabem què significa aquesta detenció...

TOTS: Problemes! -*afirmant*.

FERRAN: Investigacions, preguntes, rumors... Tot això no ens convé en absolut.

FRANCESC: Bé, a alguns els convé menys que a d'altres -*irònicament*.

FERRAN: No sé que has volgut dir.

FRANCESC: Jo crec que tots m'han entès.

Tots es miren i murmuren en veu baixa,

però ningú diu res.

FERRAN: Va, parleu!

FRANCESC: No t'encenguis, company, ningú et dirà res perquè tothom vol estar a bones amb el quart poder. Però el que tots estan pensant és que al teu diari "Per davant" sí que li anirà molt i molt bé. Sense esperar-ho heu omplert les planes dels propers mesos amb una novel·la de fulletó gratuïta: escàndols, judicis, declaracions, desmentits, primícies... Però, és clar, qui vol tenir en contra seva el "Per davant" i els seus 400.000 lectors diaris?

Ferran riu nerviós.

FERRAN: Ja em tens fart del teu etern joc de bohemi juganer, amb la teva llengua esmolada com una daga i amb la teva impunitat ferint a tothom que vols. És que tu no tens por d'aquest quart poder que dius?

FRANCESC: És clar que no!

FERRAN: No? -*amenaçador*.

FRANCESC: Has oblidat qui paga la publicitat que us permet publicar a diari?

Mossegaràs la mà que et dóna de menjar?

Ferran calla i seu.

Sebastià s'aixeca.

SEBASTIÀ: Un cop més, no entrem en baralles fratricides companys. Ara més que mai hem d'actuar units, la nació ho espera de nosaltres. Hem de saber estar a l'alçada de les circumstàncies.

Joan s'aixeca solemne.

JOAN: Les situacions difícils requereixen governants difícils, com va dir Maquiavel!

TOTS: Eh?

Tots el miren sorpresos per la cita.

JOAN: Com va dir en un dels seus articles de joventut.

TOTS: Ah!

SEBASTIÀ: Crec que ha arribat el moment de revisar els informes.

MANEL: Quins informes?

SEBASTIÀ: La nostra important tasca, representar la societat civil, ens obliga

a fer, en certs casos, informes de les conductes sospitoses.

ORIOL: Per garantir la bona imatge de la nostra societat i dels seus governants. Com diuen: la roba bruta es renta a casa.

MANEL: Aquest l'he entès.

FRANCESC: Sí, i de pas per eliminar rivals polítics en el moment que es presenti l'ocasió.

JOAN: Algú li pot tancar aquesta bocassa?

PERE: Company, si us plau!

MANEL: Voleu dir que teniu informes sobre la resta de companys de La Tertúlia? I què hi diu, sobre mi? -*exaltat*.

En aquell moment Ferran té una carpeta oberta amb el nom de Manel Quintana de manera que ho veu el públic però no Manel. En escoltar la frase Ferran la tanca i la camufla.

SEBASTIÀ: No pateixis, company, crec que ha quedat prou clar que es tracta d'una mesura per garantir el bon nom de les nostres institucions.

MANEL: I del meu antecessor al càrrec com a president del Club Natació Laietà? Hi ha cap defecte en la impol·luta conducta del senyor Ramon?

Es fa el silenci i tots es fan els despistats.

FRANCESC: Ja que crec que ningú t'ho dirà, tot i que em consta que tots ho saben... El senyor Ramon, com el de la cançó, empaitava les criades.

MANEL: No m'ho puc creure!

Manel busca mirades de confirmació però tots es van girant, tret de Francesc.

FRANCESC: Doncs sí, com ho escoltes. I tenia una gran predilecció per les criades de l'Europa de l'Est.

MANEL: Trobo que aquesta és una afirmació de molt mal gust tenint en compte que el senyor Ramon encara està de cos present.

Francesc busca a les carpetes que té davant seu i extreu unes fotos grans que ensenya a Manel.

FRANCESC: El venerable senyor Ramon amb la tripulació del seu iot el dia

abans de morir. Deu russes carinyoses i voluptuoses. Poc habituades en les tasques marineres, però expertes en hissar... les veles.

Manel seu atònit.

SEBASTIÀ: Companys, si us plau, centrem-nos. Estem parlant de l'Antonio de Cardona i no pas del difunt senyor Ramon, Déu l'hagi perdonat.

Manel s'aixeca de cop.

MANEL: Sí, sí, però no tiris pilotes fora, tu! Segur que també destriparíeu a Luis! Total, ara que ha marxat i no ens pot escoltar...

FRANCESC: Ah, però ha marxat? -*amb ironia*- No me n'havia ni adonat...

Tots riuen.

JAUME: Normal, pel que aporta...

JORDI: Jo encara no entenc per què es va decidir que participés el president de la Reunión Eqüestre.

PERE: Home, doncs mira, un plat menys no estaria de més!

FERRAN: I a qui li interessen els cavalls, ara?

JOAN: I que es digui Cardona de cognom i hagi nascut a Catalunya però no parli català, és intolerable! Perdoneu, però algú ho havia de dir!

JAUME: I jo, no és per dir res, però tots sabem on van fer els calés, els Cardona...

SEBASTIÀ: I tant! A Cuba, fent de negrers!

MANEL: Però és possible?

Sona el telèfon i Pere l'agafa. Tots fan silenci.

PERE: Digui? Hombre, ¡Luis!¡ Qué bueno saber de ti! Ya teníamos todos el corazón en un puño. Mira, ahora mismo lo decíamos, ¿eh? "Y el pobre de Luis, qué disgusto"... Sí, sí, aquí todos en vilo. Yo iba a llamar, pero, claro...

Tots fan un símbol de diners.

PERE: Pero, claro, uno piensa que va a molestar y en estos casos mejor esperar que le llamen. Pero... cuenta, cuenta, ¿qué tal tu hermano? ¿Qué se sabe? Ah, caram... Aquí nos ha cogido por sorpresa,

eh. Nadie sospechaba nada, él siempre tan ejemplar... Pero cuenta, cuenta detalles, que eso siempre desahoga -*treu la llibreta i comença a apuntar*- Aha, aha... Oye, pero... ¿qué dices de cobro revertido? ¿Sií Bueno, Luis, te dejo, ¿eh?, que ahora toca estar con la familia, ¿verdad? Adiós -*Pere penja*.

MANEL: *En apart*- Indignant! Però quina colla d'hipòcrites!

JAUME: I què? Res de nou?

PERE: I tant i tant...

Tots miren amb atenció.

PERE: Doncs que aquests Cardona no tenen vergonya! Trucar a cobro revertido. I, a sobre, vinga a petar la xerrada!

SEBASTIÀ: Centrem-nos, senyors! Què en sabem, de l'Antonio de Cardona?

Tots tret de Manel comencen a buscar en els seus dossiers. Buscaran i aniran llençant papers. Manel anirà llegint papers dels que els altres van llençant, estupefacte.

FRANCESC: Aleshores, els escàndols

sexuals millor que no els tractem oi?

SEBASTIÀ: No, millor que no.

Tots llencen un feix de fulls per darrera de les seves espatlles.

PERE: I aquell escàndol que es va produir quan va negar-li l'entrada al Círculo Operístic a Mercè Maragall, la soprano?

Ferran i Pere comencen a repartir revistes del cor i tots les miren i comenten.

SEBASTIÀ: Senyors! Que no fem premsa del cor!

Tots llencen les revistes, tret de Joan que, dissimuladament, s'amaga la seva.

FERRAN: Ja ho tinc, senyors. L'any 2005 l'Antonio, amb els calés del Círculo Operístico va comprar un edifici al carrer de la Ciutat per 20 milions d'euros.

MANEL: I?

FERRAN: Que aquest edifici era propietat de Pro-Construct, l'empresa del seu gendre.

FRANCESC: Es nota qui és el propietari

del diari, eh?

JAUME: Espereu, que aquí n'hi ha més. L'any següent l'Antonio va vendre l'edifici a un preu irrisori a la Fundación España.

MANEL: La fundació del seu germà?

JORDI: I aquell mateix any l'Ajuntament requalificava el terreny i ampliava els metres construïbles.

JAUME: I a que no sabeu quin partit va rebre una important donació aquell mateix mes?

SEBASTIÀ: El partit taronja?

JAUME: Correcte!

FERRAN: Un moment, un moment! I els partits blau i vermell també!

MANEL: Cal fer net, aquí tot fa pudor de podrit!

JOAN: Exacte, com ja va dir Descartes "La veritat de vegades no està relacionada amb la realitat."

MANEL: I què vol dir?

JOAN: Doncs això, que no ens precipitem.

Jo crec que no n'ha de sortir perjudicada la classe política, que ja viu un moment força impopular.

FRANCESC: Oh, quin bon cor, germà! Pensant en no perjudicar la classe política! Jo que creia que, simplement, volies no emmerdar al conseller d'urbanisme que ha encarregat al teu estudi d'arquitectes la reforma del barri antic.

JOAN. Prou! Ja n'hi ha prou! Com va dir Churchill, "Fins les nits més negres tenen una albada." O vols que expliqui a tothom com ho vas fer per requalificar els terrenys de la fàbrica del nostre estimat pare.

Tots, dissimulant, agafen paper i bolígraf i apunten.

FRANCESC: I tu, germà? Vols que li expliqui a tothom com el nostre pare va comprar el teu títol universitari?

Tots tornen a apuntar atents.

JOAN: Com va dir Buda,"La sabiduría..."

FRANCESC: Mira, prou! N'estem farts de les teves cites. Sabeu d'on les treu? Del "Pronto" de la seva dona! Però és que, a

més, ni és capaç de recordar-les tal i com diuen ni de qui són.

Alguns riures dissimulats i la indignació de Joan.

JOAN: Prou! I vosaltres, deixeu d'apuntar!

Tots deixen els bolígrafs a la taula.

SEBASTIÀ: Prou, senyors, el país espera més de nosaltres.

MANEL: Totalment d'acord amb vostè, Sebastià!

SEBASTIÀ: Tenim la responsabilitat d'aconseguir que tot aquest afer passi el més desapercebut possible i sense sortir esquitxats.

TOTS, tret de MANEL: Ben dit!

MANEL: Un moment senyors, que jo no he dit pas això. Cal fer net i acabar amb la corrupció d'aquest país. Company Oriol, oi que tu m'entens?

ORIOL: Si, però... Més val un mal arreglo que un bon plet, o... Parts contentes, fora jutges.

SEBASTIÀ: Amic Manel, de vegades el bé comú ens obliga a actuar al marge de la llei, i això no hauria de ser tan difícil de comprendre.

MANEL: Esteu defensant els delinqüents?

JAUME: I ara, company! Però imagina que tu tinguessis un model de ciutat al cap, uns projectes que generessin treball, com ara els Jocs Olímpics d'Hivern. Renunciaries a tot això per formalismes legals?

MANEL: El corpus legal, un formalisme?

SEBASTIÀ: No entrem en debats demagògics. L'important és que tots volem el millor pel poble. I a nosaltres, com a prohoms d'aquesta ciutat, ens correspon...

MANEL: És que algú ens ha escollit?

JOAN: Els pobles tenen els governants que es mereixen!

FERRAN: Ara sí, ara l'has clavat!

JOAQUIM: Senyors, jo com a president...

MANEL: Marxo senyors, no vull saber res

de tot això.

SEBASTIÀ: T'equivoques.

MANEL: M'equivoco? Penso sortir al carrer i explicar tot això que sabeu i calleu! Aquesta reunió és una farsa per prevaricar!

FERRAN: I quin diari creus que ho publicarà? El meu?

MANEL: Ha d'interessar, algú voldrà...

FERRAN: T'ho pots estalviar, ja t'ho dic ara.

JAUME: El que cal senyors és tancar files, denunciar l'actitud d'Antonio, que és el causant de tot això, i salvar tot el que es pugui.

FERRAN: Filtrarem el que ens convingui i farem un comunicat denunciant la corrupció.

SEBASTIÀ: Exacte companys, i jo proposo la seu de la Llotja del Comerç per aquest comunicat.

MANEL: Senyors, si em disculpen... *-agafant les seves coses.*

SEBASTIÀ: Esteu de reformes al Club Natació Laietà, oi Manel?

MANEL: A què treu cap això?

SEBASTIÀ: Tindreu una piscina preciosa.

MANEL: Això espero, però si em perdoneu...

SEBASTIÀ: Sempre i quan no falli el finançament de la Caixa de la Ciutat, l'entitat que vicepresideixo.

MANEL: M'amenaceu?

SEBASTIÀ: En absolut, però penseu que la Caixa de la Ciutat té els seus propis interessos. I potser els nostres no coincideixen amb els del teu club...

PERE: Manel, ets lliure de marxar. Però pensa que tots aquells que movem fitxes a aquesta ciutat avancem molt més si ho fem conjuntament.

JAUME: Imagina't que el meu germà, el regidor d'urbanisme, aturés les obres a la vostra seu...

SEBASTIÀ: O que el company Ferran destapés al seu diari les aficions del teu antecessor. Uns aficions, per cert,

pagades amb diners del club. Què pensarien els socis que porten anys pagant religiosament les seves quotes?

FERRAN: Potser fins i tot es parlaria més que de l'Antonio. Al cap i a la fi, de corruptes ja n'estem tips. A la gent li agrada parlar de temes més morbosos.

SEBASTIÀ: Realment, creus que els socis seguirien en una entitat que es gasta les quotes en putes?

JORDI: Esport i putes... és vergonyós! On s'és vist!

Manel seu i calla. Intenta parlar en un parell d'ocasions, però finalment es rendeix.

Sebastià busca la seva copa i l'aixeca de nou.

SEBASTIÀ: Companys, per Catalunya?

TOTS tret de MANEL, *que segueix assegut, abatut*: Per Catalunya!

TELÓ

LOCUTOR DE RÀDIO (VEU): Tenim una noticia d'última hora que acaba d'arribar a la redacció. En aquests moments la policia està fent un escorcoll a la seu del Círculo Operístico. Segons les informacions a que ha pogut tenir accés la cadena en aquests moments la policia estaria buscant documents que podrien involucrar el president del Círculo Operístico, Antonio de Cardona, en una presumpta trama de corrupció.

L'operació, que la policia ha anomenat Operación Sombra, ha començat aquest matí amb la detenció d'Antonio de Cardona qui segons ens informen en aquests moments estaria a l'espera que se li prengui declaració.

També estem a l'espera d'una roda de premsa que ha convocat Manel Quintana, president del Club Natació Laietà. Una roda de premsa que potser podrà oferir una mica de llum sobre totes les ombres d'aquest cas.

ESCENA 2

MANEL, JOAQUIM i PERIODISTES

Una sala de premsa. Enmig de l'escena, un faristol amb un got d'aigua i els micròfons de diaris, ràdios i televisions. Tot està preparat perquè comenci una roda de premsa.

Els periodistes es troben repartits entre el públic amb càmeres, trípodes, llibretes i bolígrafs. Joaquim també es troba a la sala escoltant.

Entra Manel en escena i quan ho fa es disparen multitud de flaixos enlluernadors. Manel, que porta uns papers a les mans, es situa a l'escenari i es prepara per parlar. Està nerviós i beu.

MANEL: Amics i amigues de la premsa, ciutadans i ciutadanes de la nostra ciutat i del nostre país. El deure i el compromís em fan estar avui davant de tots vosaltres. Vull denunciar una actitud intolerable, que no podem consentir, la corrupció que taca la nostra societat. Una trama corrupta organitzada. -*Fa una pausa i beu*-. Organitzada per Antonio de Cardona, que ens ha enganyat a tots i que ha embrutat molt especialment la bona tasca de tots aquells que ocupem llocs de responsabilitat a la ciutat. No es pot permetre que un individu aïllat, segons les darreres informacions amb connivència del seu germà Luis, posi en perill el futur de la nostra estimada ciutat.

Una ciutat que vol créixer, una ciutat que com ja volia el meu malaurat antecessor, el benvolgut senyor Ramon Miralpeix, es vol assegurar unes bones relacions internacionals.

Una ciutat que creix com creix el seu club de futbol, que ha fet que es quedi petit el seu estadi. Una ciutat que, com m'ha fet arribar l'Excel·lentíssim Senyor Alcalde Xavier Margalló, vol tornar a ser el centre de l'atenció mundial organitzant uns Jocs Olímpics d'Hivern.

És per això, per la profunda estima que professem per aquesta ciutat, que en nom de l'Ateneu Laietà, del Centre Excursionista Nacional, del Círculo Operístico, de la Llotja de comerç, del Foment Industrial, de la Plataforma d'Industrials, del Futbol Club Laietà...

JOAQUIM: -*des del públic*- I del Reial Club Deportiu Estatal!

MANEL: Sí, perdó, d'aquest també... i també del Tenis, del Polo Laietà i del meu club, el Club Natació Laietà, denunciem l'actitud d'Antonio i de tots aquells que, com ell, es volen aprofitar de la seva situació privilegiada.

Senyors, no podem permetre conductes corruptes, que sempre són fets aïllats, però que acaben fent mal a tota la societat. No, senyors, el país no pot permetre aquestes actituds, i cal que ens mantinguem especialment íntegres. Denunciant-les com ho fan totes les nostres entitats, que són uns grans exemples de gestió i transparència. Senyors, pel futur, per la ciutat i per Catalunya!

Fotos dels periodistes i aplaudiments generals.

TELÓ

Sona Cambalache

FI

FITXA D'ESTRENA

Aquesta obra de teatre va ser estrenada el 26 d'octubre de 2013 al Teatre de la Parròquia de la Mare de Déu dels Dolors.

Repartiment

PERE GÜELL	Mireia Bisquert
FRANCESC MUNTADAS	Rosa Broquetas
SEBASTIÀ MUNTANER	Paloma Ferro
JOAQUIM FERRER	Roger Cascales
FERRAN PINÓS	Anna Petit
MANEL QUINTANA	Núria Bisquert
ORIOL PUIG	Anna Puig
JOAN MUNTADAS	Oriol Rigola
JAUME GÜELL	Laura Toledo
LUIS DE CARDONA	Maria Candela
MAJORDOM	Carme Illa
PERIODISTA 1	Marta de San Nicolás
PERIODISTA 2	Núria Piñol
VEU XAVIER MARGALLÓ	Francesc Sala
VEU RAMON MIRALPEIX	Ivan Bravo
VEU ANDREU PORTA	Miguel Herrera

Escenografia	Carme Illa
Apuntador	Lydia Villena
So i il·luminació	Ignasi Candela
Fotografia	Lluc Miralles
Disseny cartell	Carme Illa
Direcció	Agustí Giralt